

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **N. A.**, narozen X
státní příslušník Afghánské islámské republiky
t. č. v Z. P. Z. C. V. L., X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křižíkova 8, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2020, č. j. KRPS-175406-45/ČJ-2020-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 10. 2020 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2020, č. j. KRPS-175406-45/ČJ-2020-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), o čtyřicet dnů.
2. Žalobce namítl, že jeho zajištění je v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle žalobce žalovaná nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska. Tento stát není schopen zabezpečit řádný průběh řízení o mezinárodní ochraně a v jeho azylovém systému jsou dány systematické nedostatky. Žalovaná se rovněž nezabývala tím, že Rumunsko je zásadním způsobem zasaženo pandemií nemoci covid-19 a že žalobci hrozí nebezpečí nákazy. Zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou přelidněné a bojují s nedostatečným hygienickým vybavením a přístupem ke zdravotním službám; pokoje, kuchyně, koupelny a WC jsou nevyhovující. Mezinárodní organizace pro migraci dne 10. 3. 2020 vyzvala státy, aby byly tranzitní cesty uprchlíků dočasně pozastaveny. Bylo povinností žalované posoudit otázku nedostatků v rumunském azylovém systému z úřední povinnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27. Nedostatky rumunského azylového systému žalobce shledává v otázkách zabezpečení práva na právní pomoc a integrace. Odvolal se přitom na závěry dokumentu *„Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update“*.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Mimo jiné uvedla, že je toho názoru, že v Rumunsku dodržují standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě nenesou trhliny, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaná vycházela z výpovědi žalobce, který neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska a na základě kterých by bylo možno usuzovat, že mu tam hrozí nelidské či ponižující zacházení. Žalobce sám v Rumunsku požádal o udělení mezinárodní ochrany, a musel tedy vědět, že je pro něj tento stát bezpečnou zemí. Onemocnění covid-19 má v současné době stoupající tendenci na území celé EU a nejen zde. Pokud by situace v Rumunsku byla natolik kritická, že by předání žalobce nebylo možné, aby žalobce nebyl tímto virem ohrožen více než na území České republiky, Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) by nezažádalo řízení o předání žalobce zpět do Rumunska. Žalovaná si je vědoma, že tranzitní cesty a readmise byly dočasně pozastaveny, ovšem ke dni 15. 6. 2020 byly opět obnoveny.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Dne 19. 7. 2020 žalovaná zajistila žalobce podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá (úřední záznam o zajištění cizince ze dne 19. 7. 2020, č. j. KRPS-175406-3/ČJ-2020-010024) a téhož dne žalobce podal žalované vysvětlení (protokol ze dne 19. 7. 2020, č. j. KRPS-175406-13/ČJ-2020-010024).
5. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2020, č. j. KRPS-175406-17/ČJ-2020-010022, žalovaná žalobce zajistila na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III.
6. Z informace o zjištění shody v systému EURODAC ze dne 20. 7. 2020, č. j. KRPS-175406-30/ČJ-2020-010022, vyplývá, že členským státem EU, v němž bylo či je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, je Rumunsko. Opatřením ze dne 28. 7. 2020, č. j. OAM-403/DS-PR-2020, ministerstvo informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 28. 7. 2020 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska na základě shody otisků prstů v systému EURODAC, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena na 11. 8. 2020. Opatřením ze dne 11. 8. 2020, č. j. OAM-403/DS-PR-2020, ministerstvo žalovanou informovalo, že Rumunsko zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět, a požádalo proto o prodloužení lhůty pro zajištění nejdéle do 21. 9. 2020.
7. Dne 31. 7. 2020 podal žalobce u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí o zajištění ze dne 19. 7. 2020. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. 48 A 3/2020.
8. Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2020, č. j. KRPS-175406-39/ČJ-2020-010022, žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce do 21. 9. 2020 podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III.
9. Dne 25. 8. 2020 bylo žalobci předáno rozhodnutí ministerstva o předání zpět do Rumunska podle nařízení Dublin III.
10. Rozsudkem ze dne 8. 9. 2020, č. j. 48 A 3/2020 – 37, soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2020.
11. Ministerstvo oznámením ze dne 11. 9. 2020 požádalo žalovanou o prodloužení doby zajištění žalobce, přičemž konstatovalo, že z důvodu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva o předání žalobce do Rumunska byla lhůta k realizaci předání podle nařízení Dublin III prodloužena na 6 měsíců.
12. Dne 14. 9. 2020 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým prodloužila dobu zajištění žalobce o 40 dnů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná především vychází ze skutečnosti, že žalobce byl dne 19. 7. 2020 kontrolován hlídkou Policie ČR v místě benzinové čerpací stanice na dálnici D5 ve směru na Plzeň. Žalobce cestoval v nákladovém prostoru nákladního vozidla. Žalobce hlídce předložil náhradní cestovní doklad vydaný v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Žalovaná dále vycházela ze skutečností sdělených žalobcem při podání vysvětlení: žalobce pochází z Afghánistánu, který společně s matkou a sourozenci opustil přibližně před 3 lety. Poté žil v Íránu a v Turecku, odkud se přes Řecko, Severní Makedonii a Srbsko dostal do Rumunska, kde

požádal o mezinárodní ochranu. Po čtrnáctidenní karanténě žil přibližně měsíc v pobytovém středisku, které dobrovolně opustil. Převaděč jej s dalšími Afghánci odvedl na parkoviště k jednomu z návěsů, který byl odemčený, s tím, že nákladní vozidlo mělo jet do Německa. Žalobce se chtěl dostat do Francie za kamarádem. Cesta trvala přibližně čtyři dny.

13. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla mimo jiné k závěru, že jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho předání na základě nařízení Dublin III podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se zabývala rovněž otázkou, zda v Rumunsku existují systémové nedostatky řízení o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že v Rumunsku je dodržován standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nenesou trhliny, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět, nebo skutečnosti, na základě nichž by bylo možné usuzovat ze mu v případě předání hrozí nelidské či ponižující zacházení. Předání je tedy v době trvání zajištění uskutečnitelné a kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III jsou naplněna.

Posouzení žaloby soudem

14. Soudu byl správní spis předložen žalovanou dne 12. 11. 2020. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Jelikož žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl.
16. Soud předesílá, že v případě žalobce již rozhodoval o jeho žalobě proti (prvotnímu) rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2020 o zajištění žalobce, kterou rozsudkem ze dne 8. 9. 2020, č. j. 48 A 3/2020 – 37, zamítl. Žalobce přitom v nyní projednávané věci uplatnil takřka doslovně totožné žalobní bodu. Vzhledem k tomu, že skutkově ani právně se na věci prakticky nic nezměnilo a závěry soudu týkající důvodů zajištění lze přenést i na jeho prodloužení, nemá soud důvodu se od závěrů vyslovených již v uvedeném rozsudku odchýlit. Proto pouze opakuje, co již jednou uvedl v odůvodnění zmíněného rozsudku.
17. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit
18. Podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02) nesmí být nikdo mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
19. V nyní posuzované věci žalobce namítá výhradně nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska, a to

jednak z důvodu existence systémových nedostatků rumunského azylového systému a jednak z důvodu zasažení Rumunska pandemií onemocnění covid-19.

20. Z judikatury NSS plyne, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS). Tento názor byl správními soudy dále rozveden ve vztahu k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III.
21. Z rozsudku NSS č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, na který odkazuje sám žalobce, tak vyplývá, že *„[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“*
22. V této souvislosti však zdejší soud upozorňuje na to, že předmětem napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III obecně, je (prodloužení) omezení, respektive zbavení, osobní svobody cizince, nikoliv jeho předání, o kterém se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Povinností zajišťujícího správního orgánu tak sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, avšak nikoliv otázku realizace tohoto účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost přitom míří zejména na situace, kdy je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu již v době vydání rozhodnutí o zajištění zjevné, že účel zajištění nebude moci být realizován. Z pozdější judikatury NSS tak plyne, že zajišťující správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vůbec vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky, a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS). Ze skutkových zjištění vycházejících z obsahu správního spisu přitom neplyne, že by kterákoliv z uvedených tří podmínek byla splněna. Žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že si je vědom toho, že žádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž žádné překážky návratu do Rumunska neuvedl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si systémových nedostatků rumunského azylového systému není vědoma a nemá ani ze své úřední činnosti poznatky o tom, že by takové nedostatky ve vztahu k Rumunsku někdo namítal. Přesto se však žalovaná touto

otázkou, tj. faktickou a právní uskutečnitelností předání, zabývala, přičemž dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému v Rumunsku nedochází.

23. Soud dále uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je překážkou pro zajištění za účelem předání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů ve státě předání, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Z toho vyplývá, že nikoliv každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě předání a zajištění brání. Takové nedostatky musejí být *systémové* a musejí dosahovat takové *intenzity*, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25). Spojuje-li žalobce nedostatky rumunského azylového systému s horší realizací práva na právní pomoc a nedokonalostí integrace žadatelů a držitelů mezinárodní ochrany, nelze to považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Námitka je proto nedůvodná.
24. Obdobně soud posoudil námitku, že předání žalobce do Rumunska není možné, neboť tomu brání zhoršující se epidemiologická situace související s onemocněním covid-19. Předně denní nárůst počtů případů nově nakažených a absolutní počet nemocných vzrostl v případě této nemoci nejen v Rumunsku (jak tvrdí žalobce), nýbrž i v České republice, což je obecně známou skutečností. Navíc aby stav této nemoci na území Rumunska mohl zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by tamější epidemiologická situace nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že toto není známo ani žalované. Žalobce tyto okolnosti sice tvrdí (avšak neprokazuje) v žalobě, nicméně ani v tomto případě žalobcem tvrzený stav epidemiologické situace v Rumunsku a s ní souvisejících podmínek pobytu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nedosahuje intenzity podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto stejně jako argumentace systémovými nedostatky z jiných důvodů, tak i z důvodu existence epidemie onemocnění covid-19 v jiném členském státě může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU, neboť i pro tento případ si orgány členských států (včetně orgánů ochrany veřejného zdraví) musejí vzájemně důvěřovat (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 305/2019-25). Žalobcem uvedená výzva Mezinárodní organizace pro migraci pak má povahu právně nezávazného dokumentu. I tato druhá žalobní námitka je proto nedůvodná.
25. Jen pro úplnost soud uvádí, že neprovedl důkaz dokumentem „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“, neboť již samotná tvrzení, k jejichž prokázání žalobce tento důkaz navrhuje, vedou k závěru o nedůvodnosti příslušného žalobního bodu. Jejich prokázání by na tomto závěru nemohlo ničeho změnit.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a nebyla zjištěna žádná vada, k níž by bylo třeba přihlídnout i bez námítky, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
28. Usnesením ze dne 23. 10. 2020, č. j. 42 A 6/2020 - 21, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce provedl v řízení jeden účelný úkon právní služby, a to sepsal doplnění žaloby ze dne 29. 10. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Mgr. Lechovský byl ustanoven zástupcem z důvodů, že byl s věcí seznámen již před svým ustanovením, neboť na základě ustanovení soudem zastupoval žalobce již v řízení ve věci sp. zn. 48 A 3/2020. Zástupce se tak s jeho případem seznámil již v předcházejícím soudním řízení, přičemž na skutkovém a právním stavu věci se prakticky nic nezměnilo, pouze s touto výjimkou, že v nyní projednávané věci jde o prodloužení zajištění. Převzetí a příprava zastoupení tak v dané věci nevyžadovaly ze strany ustanoveného zástupce prakticky žádnou činnost, o čemž svědčí i obsah doplnění žaloby, které se takřka doslovně shoduje s doplněním žaloby podané ve věci sp. zn. 48 A 3/2020. Za úkon spočívající v převzetí zastoupení proto zástupci žalobce odměna nenáleží. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 714 Kč (21 % z 3 400 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 4 114 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. listopadu 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce